

Sygn. akt III AUa 863/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.) SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2015 r. w Szczecinie

sprawy L. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 10 września 2014 r. sygn. akt VII U 3798/12

oddala apelację.

SSO del. Beata Górską SSA Jolanta Hawryszko SSA Zofia Rybicka-Szkibiel

Sygn. akt III AUa 863/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 08.10.2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił L. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, bowiem ubezpieczona na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z dnia 17.09.2012r. nie została uznana za osobę niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego ubezpieczona wniosła o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową – alergicznym kontaktowym zapaleniem skóry (k. 2 a.s.).

W uzasadnieniu swojego stanowiska ubezpieczona podała, że ww. chorobę nabyła pracując w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. Oddział (...) i decyzją Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w S. choroba ta została

uznana za chorobę zawodową. Objawy choroby nie ustąpiły mimo ustania zatrudnienia z dniem 12 lipca 2011 roku i systematycznego leczenia dermatologicznego (k. 30 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie i podtrzymał argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 10.09.2014 roku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na stałe (sprostowanie wyroku dotyczyło stopnia niezdolności do pracy i zostało zawarte w postanowieniu z dnia 29.09.2014r., k. 138).

Sąd I Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych. L. W. urodziła się (...). Legitymuje się ona wykształceniem podstawowym i nie posiada wyuczonego zawodu. W latach 1973-1986 ubezpieczona pracowała w gospodarstwie rolnym. W latach 1988-1992 L. W. pracowała jako sprzątaczką. Natomiast w czerwcu 1997 roku ubezpieczona podjęła pracę w charakterze pomocnika przy obróbce drewna, a od 1 lipca 1997 roku do 11 lipca 2012 roku pracowała jako operator maszyny, pomoc przy obróbce drewna i pomocnik operatora. Ostatnie zatrudnienie ubezpieczonej w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. Oddział (...) ustało na skutek rozwiązania umowy o pracę na podstawie art. 53 § 1 k.p., po upływie 247 dni choroby. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w G. decyzją nr (...) z 3 lutego 2012 roku stwierdził u L. W. chorobę zawodową pod postacią choroby skóry, tj. alergicznego kontaktowego zapalenia skóry zgodnie z poz. Nr 18 pkt 1 wykazu chorób zawodowych określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie chorób zawodowych (Dz. U. nr 105, poz. 869). Decyzję tę utrzymał w mocy (...) Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w S. decyzją z 27 kwietnia 2012 roku.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z 18 września 2013 roku, zmieniając decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z 26 marca 2012 roku nr(...), przyznał L. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, poczynając od 5 lutego 2012 roku na stałe.

Wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową ubezpieczona złożyła w organie rentowym 5 października 2012 roku.

Aktualnie u L. W. rozpoznaje się zawodowe kontaktowe alergiczne zapalenie skóry, które jest schorzeniem nieuleczalnym. Alergeny wywołujące chorobę to chrom i etylenodwuamina, które występują powszechnie w środowisku, np. w cemencie, popiele paleniskowym, monetach, przedmiotach chromowanych, barwnikach, zapalkach, lakierach meblowych, tworzywach sztucznych, preparatach antykorozyjnych, farbach, klejach, artykułach fotograficznych, ceramice, przedmiotach ze skór garbowanych, preparatach do konserwacji drewna, czy materiałach budowlanych i wielu innych. Jakkolwiek choroba pod postacią kontaktowego alergicznego zapalenia skóry powstała z narażenia na czynniki występujące w środowisku pracy, jednak ma charakter progresywny, ponieważ w życiu codziennym nie sposób uniknąć kontaktu z alergenami ją wywołującymi i zaostrzającymi przebieg.

L. W. nie może pracować w dotychczas wykonywanych zawodach, w tym jako operator maszyn przy obróbce drewna oraz sprzątaczką, gdzie istnieje narażenie na kontakt z alergenami, na które jest nadwrażliwa. Nie może pracować także w wielu innych zawodach na ogólnym rynku pracy, ponieważ stale narażona jest na kontakt z czynnikami szkodliwymi, które zaostrzają przebieg schorzenia. Z tego powodu pozostaje pod stałą opieką dermatologa, poddając się leczeniu ambulatoryjnemu i szpitalnemu. Pomimo odsunięcia od pracy i stosowania maści sterydowych, L. W. cierpi z powodu okresowych nasilających się wykwitów skórnych. Ubezpieczona nie może podjąć zatrudnienia np. w warunkach wymagających moczenia rąk, w tym jako dozorczyńni, sprzątaczką, salowa, pomoc kuchenna, bufetowa, kelnerka, ekspedientka, palacz c.o., czy listonosz. Może natomiast pracować jako stróż nocny, dozorca sali wystawowej w muzeum.

Ubezpieczona jest częściowo i trwale niezdolna do pracy z powodu choroby zawodowej pod postacią kontaktowego alergicznego zapalenia skóry. Dodatkowo u ubezpieczonej rozpoznaje się przewlekły alergiczny nieżyt nosa i spojówek

oraz przewlekłą i niewyrównaną lekami astmę oskrzelową, prawdopodobnie o etiologii zawodowej, które wymagają włączenia prawidłowego leczenia i rozszerzenia diagnostyki. Schorzenia te powodują u ubezpieczonej częściową niezdolność do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

W oparciu o przywołane ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie i wskazał na przepisy art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity opubl. w Dz. U z 2009r., Nr 167, poz. 1322, ze zm.) – zwanej dalej ustawą wypadkową – w zw. z art. 12 i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwanej ustawą emerytalną - jednocześnie przytaczając ich treść. Sąd pierwszej instancji podniósł, że za chorobę zawodową uważa się chorobę określoną w wykazie chorób zawodowych, o którym mowa w art. 237 §1 pkt 2 Kodeksu pracy, jeżeli została spowodowana działaniem czynników szkodliwych dla zdrowia występujących w środowisku pracy lub sposobem wykonywania pracy (art. 4 ww. ustawy). W niniejszej natomiast sprawie stan faktyczny był między stronami był częściowo niesporny, w szczególności nie stanowił kwestii sporu przebieg pracy zawodowej ubezpieczonej oraz fakt i rodzaj rozpoznaje choroby zawodowej, na którą ona choruje. Przedmiot sporu sprowadzał się do ustalenia, czy stan zdrowia ubezpieczonej czyni ją osobą niezdolną do pracy w związku ze stwierdzoną w lutym 2012 roku chorobą zawodową pod postacią alergicznego kontaktowego zapalenia skóry. Ustalenia w tym przedmiocie zostały poczynione przez Sąd w oparciu o analizę dokumentacji rentowej ubezpieczonej, w szczególności dokumentacji jej leczenia pozostającej w dyspozycji organu rentowego i pozyskanej w toku postępowania, a przede wszystkim na podstawie przeprowadzonego w toku postępowania sądowego dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu dermatologii i alergologii. Na tej podstawie Sąd przyjął, że zawodowe kontaktowe alergiczne zapalenie skóry powoduje u L. W. trwałą i częściową niezdolność do pracy. Jak wyjaśnił biegły z zakresu dermatologii, schorzenie pod postacią kontaktowego alergicznego zapalenia skóry jest schorzeniem nieuleczalnym, a alergeny wywołujące chorobę to chrom i etylenodwuamina, które występują powszechnie w środowisku, np. w cemencie, popiele paleniskowym, monetach, przedmiotach chromowanych, barwnikach, zapalkach, lakierach meblowych, tworzywach sztucznych, preparatach antykorozyjnych, farbach, klejach, artykułach fotograficznych, ceramice, przedmiotach ze skór garbowanych, preparatach do konserwacji drewna, czy materiałach budowlanych i wielu innych. Biegły ten wskazał, że **choroba ta powstała z narażenia na czynniki występujące w środowisku pracy i ma charakter progresywny, ponieważ w życiu codziennym nie sposób uniknąć kontaktu z alergenami ją wywołującymi i zaostrzającymi przebieg**. Argumentacje w tym zakresie podzieliła w całości biegła z zakresu pulmonologii. Biegli spólnie wskazali, że L. W. nie może pracować w dotychczas wykonywanych zawodach, w tym jako operator maszyn przy obróbce drewna oraz sprzątaczką, gdzie istnieje narażenie na kontakt z alergenami, na które jest nadwrażliwa. Nadto, w ich ocenie nie może pracować także w wielu innych zawodach na ogólnym rynku pracy, ponieważ stale narażona jest na kontakt z czynnikami szkodliwymi, które zaostrzają przebieg schorzenia. Z tego powodu pozostaje pod stałą opieką dermatologa, poddając się leczeniu ambulatoryjnemu i szpitalnemu. Pomimo odsunięcia od pracy i stosowania maści sterydowych, L. W. cierpi z powodu okresowych nasilających się wykwitów skórnych. **Ubezpieczona nie może podjąć zatrudnienia np. w warunkach wymagających moczenia rąk, w tym jako dozorczyńni, sprzątaczką, salowa, pomoc kuchenna, bufetowa, kelnerka, ekspedientka, palacz c.o., czy listonosz**. Może natomiast pracować jako stróż nocny, dozorca sali wystawowej w muzeum. Opinie sporządzone w toku niniejszego postępowania wydane zostały przez biegłych sądowych - specjalistów posiadających wieloletnią praktykę zawodową, cieszących się dużym autorytetem, po uprzednio przeprowadzonym badaniu ubezpieczonej oraz analizie treści załączonej dokumentacji lekarskiej. Opinie te są logiczne i spójne, a wnioski w nich zawarte prawidłowo uzasadnione. Co więcej w całości korespondują one z ustaleniami poczynionymi w sprawie VII U 1601/12 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie i zakończonej prawomocnym wyrokiem przyznającym ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej i trwałej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W związku z powyższym Sąd nie przychylił się do zarzutów (...) ZUS, formułowanych w kolejnych pismach procesowych. Organ rentowy nie kwestionował medycznego rozpoznania chorób, eksponował natomiast pominięcie przez biegłych kryterium zawodowego przy ocenie niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, a to w

kontekście braku kwalifikacji zawodowych ubezpieczonej oraz występowania czynników alergizujących powszechnie w środowisku codziennym.

Podejmując polemikę z takim stanowiskiem pozwanego, Sąd wskazał, że sam fakt stwierdzenia choroby zawodowej nie oznacza jeszcze, że ubezpieczony jest niezdolny do pracy w związku z tą chorobą. Niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową jest osoba, która z powodu naruszenia sprawności organizmu w związku z chorobą zawodową całkowicie albo w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji i nie rokuje jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Stwierdzenie tej niezdolności do pracy poza aspektem biologicznym wymaga analizy wpływu na zdolność do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Pojęcie kwalifikacji zawodowych nie jest jednak ograniczone ani do dotychczasowego charakteru pracy, ani do zawodu, czy specjalizacji uzyskanej w wyniku nauki, ale należy je rozumieć szerzej jako wynikające nie tylko z formalnego wykształcenia, ale również z doświadczenia i praktyki zawodowej, które bez potrzeby przekwalifikowania zawodowego pozwalają podjąć pracę w innych warunkach i na innym stanowisku niż dotychczasowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 28 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa 611/13, Lex nr 1430766). ***Ubezpieczona legitymuje się wykształceniem podstawowym i nie posiada wyuczonego zawodu, jednak posiada nabyte w toku aktywności zawodowej kwalifikacje zawodowe. L. W. pracowała jako sprzątaczką, a w latach 1997-2011 przy obróbce drewna jako pomocnik operatora maszyn, a nawet operator maszyn. Mimo więc braku wykształcenia formalnego, tak długi okres wykonywania ww. prac wyklucza w ocenie sądu zasadność twierdzeń organu rentowego o braku kwalifikacji zawodowych***, a tym samym możliwości ich utraty. Niewątpliwie L. W. legitymuje się doświadczeniem i praktyką zawodową, które mieszczą się w pojęciu kwalifikacji zawodowych w rozumieniu odnośnych przepisów ustawy. Wskazać należy, że schorzenie pod postacią kontaktowego alergicznego zapalenia skóry eliminuje ubezpieczoną z pracy nie tylko w dotychczas wykonywanych zawodach, ale także na stanowiskach na ogólnym rynku pracy, do których nie są niezbędne specjalistyczne kwalifikacje. Biorąc pod uwagę charakter schorzenia, w szczególności to, że jest ono nieuleczalne i praktycznie niemożliwe jest uzyskanie trwałego stanu bezobjawowego, uzasadnione jest nie tylko twierdzenie, iż ubezpieczona jest trwale i częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową, ale i to że w związku z tą chorobą utraciła w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nawet jeżeli poziom tych kwalifikacji oceniać w odniesieniu do możliwości wykonywania najprostszych prac fizycznych.

Sąd Okręgowy tak argumentując uznał zaskarżoną decyzję organu rentowego za błędną i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił ją w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na stałe.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się organ rentowy. Zaskarżył wyrok w całości. W złożonej apelacji wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 57 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej poprzez uznanie, że stan zdrowia ubezpieczonej czyni ją niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową.

W uzasadnieniu apelacji, skarżący podniósł, że z akt sprawy wynika, iż ubezpieczona przez cały okres zatrudnienia była pracownikiem fizycznym bez wyuczonego zawodu, a zatem istniejące schorzenie nie pozbawiają jej możliwości wykonywania pracy wymagającej posiadania określonych kwalifikacji, gdyż ich nie posiada. Istniejące schorzenie, alergiczne kontaktowe zapalenie skóry, jest następstwem wymienionych w uzasadnieniu wyroku Sądu, czynników równoważnych występujących również w środowisku naturalnym i istnieje wiele przyczyn, które mają wpływ na istniejące schorzenie, nie tylko związanych z wykonywaniem pracy. Wskazując na powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Ubezpieczona nie ustosunkowała się do treści apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny uznał, że ustalenia faktyczne poczynione w tej sprawie przez Sąd Okręgowy są w pełni prawidłowe. Sąd I instancji ustalając stan faktyczny oparł się na całokształcie zebranego materiału dowodowego, należycie go rozważył i wskazał jakim środkiem dowodowym i w jakim zakresie dał wiarę, co było zresztą właściwą oceną tych dowodów. Wbrew zarzutowi apelacyjnemu, całość przewidzianych ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu wyroku, przyjęta w oparciu o zasadniczą w sprawie opinię biegłego sądowego lekarza o specjalizacji z zakresu dermatologii – A. G. (k.39,51,65), potwierdzoną w następnie wydanej opinii z dnia 5.09.2013r. biegłego z zakresu pulmonologii – dr n.med. W. W. (k.82-83) - zasługiwała w pełni na akceptację. Sąd Apelacyjny ustalenia te przyjmuje za własne i tym samym nie ma konieczności ponownego ich szczegółowego przytaczania.

Sąd Apelacyjny dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego miał na uwadze, że w niniejszej sprawie należało prawidłowo ustalić kwalifikacje ubezpieczonej, gdyż to z nimi wiąże się ocenę stanu zdrowia ubezpieczonej w przyznanie zdolności do podjęcia i wykonywania pracy zarobkowej. Skarżący w toku postępowania pierwszo instancyjnego (k.47, 62, 96), jak również w apelacji podnosił przy tym, że ubezpieczona ma wykształcenie podstawowe i nie posiada wyuczonego zawodu, a zatem może pracować w każdej pracy nie wymagającej kwalifikacji, w tym choćby jako stróż nocny, czy dozorca sali wystawowej w muzeum (k. 144). Dla ustalenia (przyznania) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową nie uwzględnia się wpływu schorzeń, które nie zostały zakwalifikowane przez inspektora sanitarnego jako choroba zawodowa. Mogą one co najwyżej stanowić przedmiot odrębnego postępowania, tj. o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia (a nie wskutek choroby zawodowej). Należy wyjaśnić, co słusznie podał również Sąd Okręgowy, że prawo do renty z tytułu choroby zawodowej przysługuje w myśl art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy do pracy wskutek choroby zawodowej. Uprawnienie do renty gwarantuje dopiero niezdolność do pracy powstała w następstwie choroby zawodowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.03.2006r., sygn. I UK 210/05, Lex nr 299134). Nie jest przy tym konieczne, aby choroba zawodowa była wyłączną przyczyną niezdolności do pracy. Wystarczy bowiem, że jest przyczyną istotną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.12.2008r., sygn. I UK 147/08, Lex 299134, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.07.2010r., sygn. I UK 338/09, Lex 604208). Stosując więc normę art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej należało uwzględnić ustalenie, czy stwierdzona decyzją z dnia 3.02.2012r. choroba zawodowa ubezpieczonej w postaci alergicznego kontaktowego zapalenia skóry wywołana kontaktem ubezpieczonej podczas zatrudnienia w (...) sp. z o.o. (k.7-9), stanowi istotną przyczynę niezdolności do pracy, gdyby potwierdziła się okoliczność, że ubezpieczona jest niezdolny do pracy zarobkowej, zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Apelujący nie zwrócił jednak uwagi, że okoliczność tę przesądziły nie tylko sporządzone na potrzeby niniejszego procesu opinie biegłych sądowych, mogące być przecież kwestionowane jeszcze w postępowaniu apelacyjnym ale przede wszystkim zostało to **stanowczo i prawomocnie przesądzone w poprzednim procesie zakończonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18.09.2013r. w sprawie o sygn. VII U 1601/12, gdzie przyznano ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, na stałe**, z powodu kontaktowego zapalenia skóry. Z niezrozumiałych względów nie przyznano ubezpieczonej wówczas prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, a jedynie z ogólnego stanu zdrowia, lecz nie ulega wątpliwości, że przyznane wówczas prawo do renty było wynikiem naruszenia sprawności organizmu w stopniu znacznym (art. 12 ust. 1 i ust. 3 ustawy emerytalnej) z powodu właśnie kontaktowego zapalenia skóry, a zatem de facto z powodu schorzenia związanego z prawomocnie ustaloną przez inspektora sanitarnego chorobą zawodową. Ustalenia te są niewątpliwie i co więcej, wiążą zarówno sądy, jak i organy na mocy art. 365 § 1 k.p.c.

Analiza opinii biegłych sądowych, sporządzonych na potrzeby niniejszego procesu, wraz z pozostałą dokumentacją medyczną, w tym zgromadzoną w aktach medycznych, doprowadziła w ocenie Sądu Apelacyjnego do wniosku, że u ubezpieczonej nie doszło też do poprawy stanu zdrowia w związku z chorobą zawodową, która prowadziłaby do odzyskania przez nią zdolności do pracy, zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Również apelujący nie potrafił podać, na czym miałyby polegać poprawa stanu zdrowia przejawiająca się w obrębie rozpoznanej choroby zawodowej. Opinie biegłych sporządzone w niniejszej sprawie nie pozostają w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, zaś okoliczność, że ubezpieczona jest niezdolna do pracy na stałe - tak, jak to podał biegły z zakresu dermatologii,

nie zaś na okres 3 lat, została zarazem przesądzona prawomocnym ustaleniem faktycznym przyjętym w poprzednim procesie, tj. ww. sprawie o sygn. VII U 1601/12.

Należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy prawidłowo również ocenił, że ubezpieczona nabyła w toku aktywności zawodowej kwalifikacje zawodowe, mimo braku formalnego w tym kierunku wykształcenia, gdyż pracowała w latach 1997-2011 przy obróbce drewna jako pomocnik operatora maszyn, a także operator maszyn. Na tej zatem płaszczyźnie należało dokonywać oceny zdolności do pracy zgodnie z nabytymi kwalifikacjami zawodowymi. Proponowane zatem przez organ rentowy prace jako stróż nocny, czy dozorca sali wystawowej w muzeum, są niżej kwalifikowane niż zawód przez ubezpieczoną dotychczas wykonywane.

Ubezpieczona nie zachowała zdolności do wykonywania pracy z wykorzystaniem poziomu wykształcenia i nabytych kwalifikacji, a z uwagi na wiek przedemerytalny (60 lat skończy w 2017r.), poziom wykształcenia – podstawowy i związane z tym ograniczone predyspozycje psychofizyczne, w połączeniu zapaleniem kontaktowym skóry oraz współistniejącymi innymi schorzeniami, m.in. astmą oskrzelową przewlekłą nie wyrównaną lekami, dodatkowo ograniczającymi ubezpieczoną na tle możliwości podjęcia pracy zarobkowej, nie usprawiedliwiają rokowań, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie przez ubezpieczoną innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym. Odmienny pogląd prowadziłby do pomijania treści art. 12 ust. 1 i 3 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy emerytalnej.

Reasumując, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń, w oparciu o posiadany materiał i wyprowadził z niego należycie uzasadnione wnioski, które stały się podstawą do wydania orzeczenia bez potrzeby ich uzupełniania bądź korygowania. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji wyjaśnił w toku procesu wszystkie istotne okoliczności i przyjął właściwą podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia.

W świetle powyższych rozważań Sąd Apelacyjny nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił, jako bezzasadną.

SSO del. Beata Górską SSA Jolanta Hawryszko SSA Zofia Rybicka-Szkibiel